

Witte nog

KROEGENTOCHT

LANGS OUDE EN HUIDIGE CAFÉS IN LEENDE.

DEEL 1

20 januari 2019. Witte nog... aflevering 23

Het team Witte nog...?, Toos van Lieshout, René Ebeling, Frans van Mierlo, Erik Willems, Johan Bax, Janus de Vocht, Erik van Asten en Cintha Bax verzamelen informatie over de café's van vroeger.

We gaan vandaag een eindje fietsen. We komen Lind binnen en het eerste café is 'Gezellig'. Maar vroeger was dat anders. Toen behoorde het pand aan familie van Asten.

Du Commerce

Langstraat 8

Lang geleden was in dit pand een haammakerij gevestigd van de familie Van Asten. In de voor-gevel is dat nog te zien aan een ingemetselde haam. Hendrik van Asten vestigde er in 1932 de commanditaire vennootschap H.F. van Asten en Co, met als omschrijving: het drijven van handel in zwak alcoholische dranken en exploiteren van een of meer koffiehuisen en al hetgeen daaraan verwant is of daarmee in verband staat'. In de oprichtingsakte werd Hen-

Witte nog

drik de beheerder/vennoot genoemd. Bierbrouwerij Bavaria in Lieshout was bij de oprichting betrokken. In de Dorpstraat zat toen ene Piet van Asten met een gezin van 10 kinderen. In 1935 heette het café Du Commerce en in de loop van 1937 trouwde Jan van Laarhoven, neef van Dook van Laarhoven en Friedje van Laarhoven, met kasteleinsdochter Drieka van Asten, dochter van Piet en werden zij de uitbaters van Du Commerce. We komen later nog terug op het gezin van Piet van Asten. In Leende woont nog Thea van Ansem (voorheen van Riet) een kleindochter van deze van Astens. In het café stond een biljart en achter het café waren de schutsbomen van het schuttersgilde Sint Jacob en Anna. Na Jans' dood zette Drieka het café nog heel lang alleen voort. Er was een klein huisje bij dat café. Dat werd verhuurd. Drieka vroeg de mannen om 's avonds in het café komen zodat ze haar konden helpen als er lastige klanten waren.

Een verhaal over een kapotte ruit. De ruiten van Du Commerce waren voorzien van de naam van het café in een mooi lettertype. De ruit was kapot en de schilder, Henk Simkens, kwam om er een nieuwe ruit in te zetten. Hij zette er netjes Du Commerce op. Maar Drieka zei: 'Nee dat is niet goed. Die laatste e moet er niet bij. Zodoende heeft er jarenlang Du Commerc op het rechter raam gestaan. Deze schilder ontdekte ook geld onder de tafelkleeden op tafel. Toen hij daar iets over zei tegen Drieka, was haar antwoord: Ja als ze mijn geld weg willen komen halen, dan halen ze niet alles tegelijk weg..

Toon van Velthoven nam de tap over van Drieka, om hem ten slotte over te dragen aan de Geldroppenaren Twan en Elle van Dijk-Kerkhoff. Du Commerce is steeds het verenigingslokaal gebleven voor schutterij Sint Jacob en Sint Anna, ook wel 'de aauw schut' genoemd

Vroeger was eigenlijk alleen de zondag de dag om naar de kroeg te gaan. In de tijd van begin 1900 was er nog geen vrije zaterdag. Zondag was de enige vrije dag en dan moest je ook nog verplicht (2x) naar de kerk. Later werd de zaterdagmiddag vrij en rond 1970 kwam de vrije zaterdag voor fabrieks-

deel 1

Witte nog

mensen onderwijs enz.

Huisnummers rond 1800. Alle huizen in Leende werden geteld. 1 t/m 290. Leende vanaf Oostrik t/m Worteleindje 206 woningen.

In Leenderstrijp gaat de telling verder: 207 t/m 278. Daarna telt het op Bruggerhuizen verder 279 t/m 290..

Na Du Commerce is/was het volgend café;

Café van Weert, waar nu de Spinde zit.

Voordenweg 1

Dochter Nella van Weert was getrouwd met Frits van der Laar. Zij hadden hier aan de Langstraat een café. Er was buiten een wc. De ouders van Leny Geboers- Franssen woonden achterin bij dat café. De huur bedroeg toen 2 gulden.

Het winkeltje van Graard van Asten op Oostrik was verbonden met de inkoopcombinatie De Kroon. Hier was geen café.

Brouwerijen

Toen in 1794 de slechte economische toestand van Leende werd beschreven maakten de regenten melding van de aanwezigheid van vier brouwerijen en tien vervallen brouwerijen. Leende telde toen 290 huizen. Het aantal tapperijen of herbergen bedroeg 24! In 1656 waren nog elf brouwerijen in bedrijf. Meestal had men één brouwketel. (uit Praot eujt Lind uitgave 18 juni

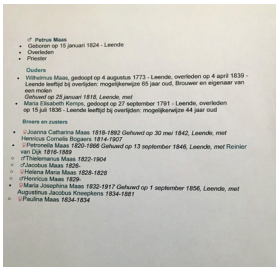
Witte nog

Het enige nog bestaande brouwerhuis daterend van 1815.

Driftheff van Bierbrouwerij De Zwaan van C.W. Godschalx van omstreeks 1825.

2005)

In de eerste helft van 19^e eeuw waren er drie bierbrouwers, omstreeks 1850 nog twee in Leende. De bierbrouwerij van de familie van Dijk op Strijp (nu Zaalstraat 6) bestond nog in 1813. Jan Francis van Asten koperslager en landbouwer had een brouwerij die vermoedelijk afkomstig was van de familie van zijn vrouw Maria Elisabeth Kemps. Zijn zoon Bartholomeus verplaatste de brouwerij naar een andere locatie. Waarschijnlijk

werd de brouwerij in 1863 beëindigd. Willem Maas had een brouwerij op Oostrik. Aan de muurankers van het huidige huis kun je zien dat hij in 1815 bouwde. Er stond ook een molen op Oostrik waar hij de mout plette. Het verhaal gaat dat de brouwersknecht Willem van Meijl het recept van het bier heeft meegenomen toen hij intrad bij de Fran-

ciscanen te Weert en daar brouwer werd. In 1840 waaide een roede van de molen af die de naam 'Zwaansche molen' droeg en was gelegen op Oostrik tussen het kerkpad en de Broekerstraat.

Tieleman Maas bleef zo lang hij kon de brouwerij voortzetten, maar moest, doordat hij blind werd de werkzaamheden overdragen aan personeel. Na zijn dood werd de brouwerij in 1905 overgenomen door Brouwersfamilie Arts uit Budel. Daarna werd hij verkocht aan Christianus Godschalx uit Ber-

De stoombrouwerij van Godschalx omstreeks 1910.

Witte nog

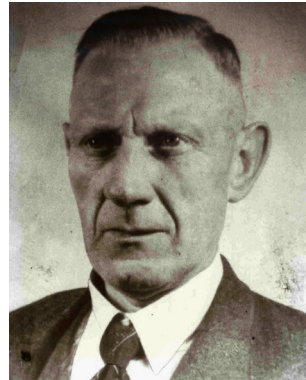
licum (uit Leende van Jean Coenen
bladzijde 259 en 330)

Brouwershuis

Oostrikkerdijk 1

Christiaan Godschalx kocht in 1905 de brouwerij, Hij was een burge-meesterszoon en bierbrouwer. Hij was tevens landbouwer. Hij kocht veel landbouwgrond en deed ont-ginningswerk in de Molenschut, waardoor het brouwen op de ach-tergrond raakte. Christiaan trouwde in 1909 met burgemeestersdochter Maria Strijbosch. Het huwelijk duur-de maar 10 jaar, Maria verongelukte doordat het paard voor het rijtuig waar ze in zat op hol sloeg. Maria raakte gewond en kreeg een hart-stilstand Christiaan begaf zich in zijn nieuwe woonplaats Leende ook in de politiek. Hij werd zelfs wethouder en in 1910 kandidaat-burgemees-ter. Het Leendse volk koos voor

Justinus Vogels. Het werk in de brouwerij liet Godschalx veel over aan meesterknecht Peer-Jan de Waal. De boerderij werd in 1926 beëindigd. Christiaans zonen Piet en Harrie gingen vanuit 't Brouwershuis de drankengroothandel in. Piet was agent van Bavaria drankgroothandel. Hij was getrouwd met Cis. Harrie werkte voor de drankengroot-handel van Oranjeboom, Breda, 3 Hoef-ijzers. Zijn zoon Hans ging er mee door. In 1964 is Piet in het Brouwershuis een café begonnen, later voorgezet door on-der anderen dochter Els met Wil Engelen en later Chris en Bep Godschalx. Deze zoon en dochter van Piet wonen nog steeds in Leende. Een latere uitbater was nog Pim

Witte nog

van Kempen. Het Brouwershuis was ook een tijdje in handen van de familie van Rijswijk. In lege ruimten van het Brouwershuis zaten tijdelijk bloemist Schippers en de smederij van Henny van Weert. Een uitspraak van Henny was: Als gij het kapot kunt maken, kan ik het maken. Smid Jan Verhoeven van de Stripperstraat (de Smet) had zelfs de uitspraak; Als ge t nie kapot krijgt breng t dan maar naar Verhees. (houtzagerij in de Kattenstraat) Daar krijgen ze alles kapot.

Achter het Brouwershuis woonde Harrie Godschalx.

Omdat de horecawetgeving kostbare geluids- en andere voorzieningen ging vereisen werd het café rond de eeuwwisseling 2000/1 gestopt. Het echtpaar Slager-Verhoeven uit Veldhoven – werkzaam in de gehandicaptenzorg - wist woningbouwstichting WoCom zover te krijgen dat ze 't Brouwershuis

– een rijksmonument – aankocht, liet restaureren en aan het gezin verhuurde. Vanaf 2006 exploiteert het echtpaar Slager samen met

Witte nog

een ander echtpaar 't Brouwershuis – uiteraard met subsidie, – als een woonhuis voor een 7-tal mensen met een beperking. (stichting De Schakel).met handhaving van het cafeetje en het terras. Er is ook ook een bed en breakfast bij.
Foto 1910.foto van familie en medewerkers.

De twee weesjes

Oostrikkerstraat 34

Aan de Oostrikkerstraat 34 bevond zich vanaf de jaren twintig het café van de familie Cardinaal. Theodorus was behalve horloge/klokkenreparateur ook de uitbater. Th. Cardinaal trouwde met mej. Theuws (zus van moeder Rooymans / bakkerij) en ze kregen twee dochters: Nelly en Thea. Na het overlijden van Th.Cardinaal hertrouwde de weduwe met Jac. van Asten (broer van Thomas van Asten van later café Dook) en zij kregen een dochter: Annie. Later overleed deze Mevr. van Asten-Theuws en waren de drie (al lang volwassen) dochters dus wees. Na de dood van de weduwe Martina zetten de dames Nellie

Cardinaal en Annie van Asten, de twee wezen genoemd door het volk, het café voort. In de volksmond heete het toen Café De Twee Weesjes. Zij begonnen hier later een kruidenierswinkel. In de jaren dertig was ook in dit café een uitgebreide kaartclub gehuisvest (katten en jassen). In het najaar werd om wild gekaart, maar men kaartte ook tegen andere cafékaartclubs. Op de foto (boek Lind in Beeld), gemaakt circa

Vlnr, voorste rij: Frans van Dijk, Jos van Laarhoven, Willem de Win, kastelein Theodor Cardinaal, Hendrik van Meijl, Willem Cardinaal, Willem Pompe, Jantje Bijmen en Theodor van Lieshout; midden: Geleke Huibers, H. van Asten, W. van Weert, Toonje van Alphen, Jos van Laarhoven, Mart Jutten, Toon van Weert, Tinus Cardinaal, Francis van Alphen, Kobus van Laarhoven, Jan van Lieshout, slager Thomas van Alphen, Harrie van Lieshout, Piet Bauduin, Adam Simkens en Godefridus Philijsen; achter: P. Cardinaal, Frans de Leijer, Peer van Asten, Toon Vromans, Thomas van Alphen, Chiel Bax, Jan Bruijsten, Gerrit Martens, Friedus van Meijl, Driekse van Asten en Harrie Versteeg.

Witte nog

1930 vóór het café, de trotse kaarters met hun prijzen.
Een bumke katten. Frits Roothans en Jan Everaerts hebben bij Roothans nog ooit katles gegeven.
Bij de schut wordt nog altijd gekat. Naast de Twee Weesjes was de wolwinkel van de dames Holten.
Foto bij de weesjes in 1930.

café Baudoin /ater .Café Olympia. Dorpstraat 19, werd gesticht door Piet Baudoin, die in 1877 trouwde met Anna van

Witte voor het schuttersfeest. A.O.C. 1930.

Kuijk. Behalve dit café hadden ze ook een winkel en een sigarenfabriekje. Dat heette heel pretentieus de *ELSI (Eerste Leendse Sigaren Industrie)*. Oudste zoon Piet nam de zaken over. Hij was ook nog gemeenteraadslid en huwde in 1903 met Dina Maas. In 1929 werd er de voetbalclub DOS opgericht, Het voetbalveld werd gehuurd en lag achter de tuin, in de Broekakkers. Piet en Dina hadden 6 zonen (en 3 dochters) die allemaal voetbalden. Ook in de derde generatie was een Piet Baudoin. Hij trouwde in 1956 met Marietje Jaspers, die een populaire waardin werd. Zij lieten naast het oorspronkelijke pand een nieuwe café bouwen, met een grote zaal: voor

Witte nog

dansen, koffietafels, bruiloften en vergaderingen. Het werd café-zaal Olympia. Je kon dan vanuit het café binnendoor naar de nieuwe zaal.

Olympia was lang het clublokaal van inmiddels DOSL. Na Marietje kwam het café in handen van hun enige zoon Peter en zijn vrouw Wilma van Berlo. De Koninklijke Fanfare Philharmonie en biljartclub De Poedelaars genoten er onderdak. Het is nu geen café meer.

Riek Baudoin, het oudste nichtje van Piet, moest als jong meisje van een jaar of 17, 18 vaak helpen bij tante Dina. De voetbalwedstrijd begon om half 3, maar de voetballers kwamen natuurlijk al eerder aan. Ook de supporters kwamen vaak binnen voor ze naar de wedstrijd gingen kijken. Zeker supporters van de tegenstanders die al wat kilometers gefietst hadden. Over de sanitaire voorzieningen: Buiten was een urinoir gemetseld met tegels. Voor de dames was er buiten een poepdoos. Dat was meteen ook het toilet voor het gezin. Er stond verderop een soort schuurtje, soort garage waar de voetballers zich konden omkleden. Eén voor DOSL zelf en één voor de gasten. De opkamer was de plek waar de scheidsrechters zich moesten omkleden. Tonny Hikspoor was b.v. een van de voetballers uit die tijd. Als DOSL gewonnen had kregen de spelers vroeger van Dina Baudoin een uitsmijter. De mooie donkere Riek Baudoin begon om een uur of twaalf te helpen bij tante Dina. Ze was eigenlijk coupeuse van beroep, maar dit was een soort verplichte bijverdienste die weinig opleverde. Ze kreeg hiervoor een gulden of zo.. Het werk op zondagmiddag duurde tot bijna 12 uur. Ze moest natuurlijk ook de kleedkamers opruimen en de wasbakken schoonmaken en opruimen. Na het voetballen ging men naar het café. Iedereen dronk bier of limonade. Er werd ook veel gekaart. Toepen met name. Als de mannen te laat waren, als ze

...Toen was het beetje bij beetje
lostaf en wat je lief hebt
om te ontmoeten, wat je lief had.

Witte nog

lang bleven hangen in het café, gingen de dames hen soms ophalen. Er liep een pad van het voetbalveld naar Marietje Baudoin. Dat was een echt vrijerspaadje. Als het zand van dit paadje zou kunnen praten, zouden er verrassende ontboezemingen aan het licht kunnen komen. Veel later zat ook Willem van Tongerlo aan dit pad. In die tijd werd het pad steeds hoger.

Stroper Leo van Laarhoven, kwam regelmatig langs. Soms 's middags, 'soms 's avonds met het wild dat hij had gevangen, om dit te verkopen aan de stamgasten zodat hij weer wat geld had om drank te kopen. Daar was Riek niet zo blij mee.

“Bruiloften waren er in die tijd niet, die waren bij de mensen thuis, niet in de horeca”: b.v. Alle 13 kinderen

van de familie Van Eert zijn op de huidige locatie hier van De Huiskamer, vroeger huize van Eert, getrouwd. Koos van de Kruijs was vaak op deze bruiloften de kokkin

Naast café Baudoin was ook de sigarenfabriek van Theun de Wit en Cornelia de Wit. Er werd in die tijd met sigaren gesmokkeld. Dat gebeurde met de kinderwagen.

Ze reden met de kinderwagens naar Valkenswaard. Het kindje lag in de kinderwagen, de sigaren lagen eronder. In deze sigarenfabriek zaten later de gidsen, een meisjes jeugdbeweging o.l.v. de dames Vogels.

Leuke dingen; De zusjes Ria en Riek gingen bij tante Marietje wel eens een borreltje drinken. Riek's grote liefde Piet, werkte op het gemeentehuis van Leende. Riek was in die tijd lid van de contactcommissie, een organisatie die

o.a. Koninginnedag en andere dorpsfestiviteiten moest organiseren. Dat bracht haar ook op het gemeentehuis. Drieka Snoeijen zei: Dat is krek zo'n manneke voor jou Riek. Riek is in 1963 met Piet getrouwd. Hun huwelijksfeest was bij het café van tante Ma-

Witte nog

rietje. Tijdens de receptie ging de familie in die tijd uit het café, anders was er niet genoeg ruimte in het café voor de receptiegasten. Toen ze eenmaal getrouwd was heeft Riek niet meer geholpen bij tante Marietje..

In de zestiger jaren kwamen er meer bruiloften in de cafés. Anna Holten kwam koken wanneer er een bruiloft was in café Baudoin, Blonde Anna werd zij genoemd. Zij werd 's avond vaak toegezongen. Daar was ze niet blij mee. Na een feest moesten de mensen samen mee opruimen. Samen alles poetsen.

Er waren 9 kinderen bij deze Adriaan Baudoin, de vader van Riek. Bij Piet Baudoin was alleen Peter Baudoin. Riek werkte door de week bij Philips.

Zondag was de enige dag dat er gestapt werd.

De eerste keer dat Riek op stap ging was in Strijp samen met Jan van Lieshout. Piet Baudoin werkte bij DAF. Hij stond er bij vloeistof ovens. Dat was geen gezond baantje. (Oom) Piet Baudoin is in 1965 overleden. Truus van den Boomen-Root-hans vertelt dat er vroeger bij haar in de

klas een meisje zat uit de omgeving van Utrecht, Lyda genaamd. Lyda en zij werden vriendinnen op school. Later toen Lyda een jaar of 16, 17 was kwam ze terug in Leende voor een stage en Truus en Lyda gingen samen stappen bij De Kobbus. Daar ontmoette Lyda Dijon Baudoin. Lyda woonde toen tijdelijk in de Lindenlaan. Ze was een heel vlot en modern meisje Ze noemden haar in Leende De Spetter. Dion werd verliefd op haar. Zijn ouders waren daar niet blij mee, maar haar vader dacht dat het goed was, tot hij haar een keer zag lopen met hele hoge laarzen tot boven de knie. ' Dat zal ze toch niet zijn'.zei hij, maar ze was

Witte nog

het wel. En ze zijn inmiddels meer dan 40 jaar gelukkig getrouwd.

Café Van Asten -Van Grunsven Dorpstraat 34

Boven de deur van Café Van Asten stond de naam: Weduwe van Asten.

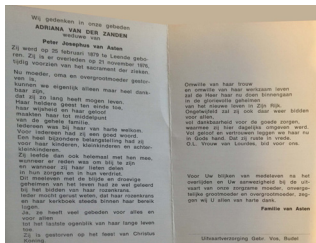
Wie er in het pand zaten vóór de van Astens? Daar is weinig van bekend. Opa en oma van Asten zijn rond 1900 getrouwd en zijn daar toen komen wonen. Het zou toen al café geweest zijn

Dochter Mina, alleenstaande dame, had het café van haar moeder overgenomen. Opa was gestorven in 1939. Nelly's

vader was toen 29. Hij is in 1950 getrouwd.

We praatten over het café Mina Van Asten, met Nelly van Asten een tante-zegger.

Nelly weet veel over café Mina van Asten van haar vader Rein van Asten. Ze weet b.v. veel over toneelvereniging KNAL Kunst Na Arbeid Leende. KNAL is namelijk begonnen bij Mina van Asten. Hier bij Mina van Asten waren de eerste toneeluitvoeringen. Als er een toneeluitvoering was moest de hele kamer leeg geruimd worden en moesten er planken op de bierkragen gelegd worden om zo een podium te maken. Leden van toneelvereniging KNAL, zoals b.v. Thomas van Alphen, maakten er een decor bij. Dat was in

Witte nog

de tijd voordat Leende het Patronaat had (1935). De toneelvereniging gaf diverse voorstellingen. Er was een aparte voorstelling voor mannen en een voor vrouwen.

Volgens Jean Coenen, (pagina 349) waren de zangers en de toneelspelers aanvankelijk geen aparte vereniging. Het

ging dan om een activiteit die vanuit de parochie of een andere vereniging werd georganiseerd. Meestal waren de zangers of toneelspelers lid van een vereniging als de Philharmonie. Bij dergelijke gezelschappen was het de gewoonte om op de jaarlijkse feestdag een voordracht te houden, een stukje op te voeren of iets te zingen. Dat werden soms kleine gezelschappen die ook los van de grote vereniging optraden. Een voorbeeld daarvan was de zangvereniging 'Voor Oranje en Nederland', die actief was in de jaren 1895 en 1896 en de toneelvereniging Caransa. Deze bestond omstreeks 1910 voornamelijk uit leden van de Philharmonie, waarvan we ondermeer Frans Groenen, Waltherus de Wit, Gerard van Engelen, Jos Beliën, en Jos Kaerts noemen. Geestelijk adviseur was kapelaan Simonis. Later werd dat toneel-

verenigingen "t Levensbootje" en 'Kunst Na Arbeid'. Ook waren er de 'Teeravonden' van de schut. Het gilde Sint Catharina en Sint Barbara hield hier haar bijeenkomsten. Dit was hun 'clubhuis'. Nel- lie hielp mee. Er

Witte nog

werden dan lange tafels in het café gezet, die netjes werden opgedekt. Op zo'n feestelijke bijeenkomst kreeg Iedereen 2 consumptiebonnen van het gilde. De rest was voor eigen rekening. Peer en Frans Maas waren nogal zuinig. Nelly moest naar Frans toegaan zo gauw als ze binnen waren om hen een consumptie te laten gebruiken voordat ze hun consumptiebonnen kregen. Deze twee deden verder de hele avond met de twee consumptiebonnen die ze van het gilde kregen. Er werd op zo'n gildebijeenkomst een Brabantse koffietafel met verse worst en balkenbrijs geserveerd.

De familie van Asten had een kolenhandel, een boerderij, een boomgaard, die later werd overgenomen door van Kuijk's fruit, een café en een transportbedrijf met aanvankelijk, paarden. Opa van Asten was de eerste in Leende met een vrachtauto. Daar reed hij mee naar Tsjecho-Slowakije sigarenmachines op te halen. Omdat bewegwijzering er destijds nauwelijks was, bleef hij vlot twee maanden weg. Bij thuiskomst werd hij door de plaatselijke harmonie van Valkenswaard binnengehaald. Nelly's vader Rein van Asten reed

ook vaak op deze vrachtwagen. Ze reden o.a. voor de strohulzenfabriek van Engelen. Dat betekende dat ze veel naar België reden.

Er waren bij van Asten 9 kinderen en er was personeel. Dat betekende een druk huishouden. Er moesten dagelijks veel monden gevuld worden enz. Kortom veel werk in het huishouden.

De kolen voor de handel moesten gewogen worden op de baskule. Daarna werden ze in de zakken gedaan en dan moesten ze weggebracht worden.

Een dochter (tante van Nelly) trouwde met Kobus van Ansem op Bruggerhuizen. Ome Janus van Asten had duiven. Hij was dui-

Witte nog

venmelker. Hij was vrijgezel. Hij is helaas verongelukt. Er gingen ook wel eens duiven in de soep. Dat regelde moeder van Asten als er teveel duiven kwamen. Maar ome Janus wist dat niet. Ome Janus reed met de transportfiets door het dorp om zaken af te leveren. Café van Asten: Janus van Asten werd meestal 'Janus de koekoek' genoemd vanwege het feit dat wanneer hij op zijn transportfiets met voorop 'n zak kolen door het dorp reed de jongelui naar hem riepen: "Janus, zeg eens koekoek", hij dan even later inderdaad altijd "Koekoek" riep. Dit tot veel plezier van iedereen die het hoorde.

'Bij een overschot van duiven werd er gewacht tot Janus met zijn transportfiets een ronde maakte door het dorp. Moeder Van Asten regelde dan een paar duiven voor in de soep. Ze aten dus duivensoep, maar dat zeiden ze er niet bij."

Café van Asten was het grootste café van Leende. Bijeenkomsten met veel mensen vonden bij van Asten plaats.

Tiny van Mensvoort kan zich nog herinneren dat Willem Tell, toen zij moesten vertrekken bij De Vier Linden, afspraken hebben gemaakt met Van Asten. Uiteindelijk is de verhuizing naar Van Asten gestrand om financiële redenen en is Willem Tell verhuisd naar het terrein achter de Rabobank

Op een keer op een zondag zaten een stel Leendse mannen aan de borrel na het kaarten. Jantje Pompen, de kleermaker uit de Julianastraat, zat mee te klassineren. Op een gegeven moment ging het over Jan en zijn vakmanschap. Een van de gasten

vraagde: Jan, kunde gij op het heilig oog een pak voor mij maken? Of moet ik daar persé voor naar jou komen? Nee, zei Jan, daar hoefde niet voor langs te komen, maar ik moet je hier dan wel uittekenen. Er werd over en weer gepraat. Uiteindelijk werden er kranten op de grond neergelegd. De man moest wijdbeens op de kranten gaan liggen. Jan tekende langs het lijf en tekende zo de hele persoon na. De man mocht weer opstaan en Jan vouwde de krant weer op en hem mee naar huis. Het duurde een paar weken

Jantje Pompen 'op chic' in de carnavalsoptocht van Blaosdonk. Charmant gezelschap wist de kleermaker gauw genoeg aan de haak te slaan!

Witte nog

voordat het pak klaar was. Beide mannen kwamen weer naar het café. Jan om het pak af te leveren, de gast om het pak in ontvangst te nemen. De gast wisselde de kleren die hij aan had voor het nieuwe pak en... het paste perfect.

Over de spraakmakende kleermaker Jantje Pompen worden diverse anekdotes naar voren gehaald: Truus van den Boomen-Roothans vertelt dat een advertentieslogan van kleermaker Jantje Pompen luidde: "Jantje Pompen naait alles". Erik Willems geeft aan dat Jantje, na zijn verhuizing naar Eindhoven, aan een Leendenaar een kaartje stuurde met de tekst "Jantje naait weer". Martien Jaspers merkte op dat Jantje Pompen altijd moest weten of mannen rechts- of linksdragend waren. Over de vraag of Jantje Pompen ook dameskleding maakte, was enige discussie. Volgens mevrouw Sofie maakte hij ook mantelpakjes. Anderen gaven aan dat de vrouw van Jantje hiervoor zorgde.

Een stamgast van Mina van Asten was Hikspoors. Tegen twaalfen kwam deze meneer Hikspoors altijd een borreltje drinken. Hij had een speciale gave. Hij kon wratten weglesen. Dat kostte 5 cent. Nelly was een jaar of 8. Ze had wratten op haar hand. Ze ging naar Hikspoors met 5 cent. Hij nam het geld aan en stopte het in zijn zak. Na verloop van tijd waren de wratten verdwenen. Deze wrattenkoper (en mogelijk stamgast) was waarschijnlijk Martien Hikspoors, onze locale melkboer die met de door een paard getrokken melkwagen langs de deur kwam en melk (en zuivelproducten) verkocht. De wratten kon je ook dan aan hem verkopen.

Ik heb nooit gehoord dat hij daar zelf wratten aan over hield..... In het café van Mina kwam men o.a. om de krant te lezen. Er waren daar 2 kranten. De Volkskrant en Oost-Brabant. De oudste van Asten was Graard. Hij had een winkeltje op Oostrik, De Kroon.. En hij had aanvankelijk de Boomgaard overgenomen. Tante Drieka nam Du Commerce over. Zij was getrouwd met Jan van Laarhoven. Een andere dochter, Lies, trouwde met Kobus van Ansem op Bruggerhuizen. Ome Wim is naar België gegaan. Hun zoon kwam terecht in de directie van Sint Marie het instituut voor gehoorgestoorden, in

Witte nog

Sint Michielsgestel.

Een andere broer had een grenscafé in België.

Oma van Asten had altijd een Rozenkrans op zak. Steeds tussendoor als er niet veel te doen was werd er gebeden.

In de oorlog moest je kiezen of voor Duitsland rijden of je vrachtwagen inleveren

De man van Drieka was een neef van Dook van Laarhoven, van café Den Dook.

De familie van Asten van de Valkenswaardseweg hielden in de gaten of de jongens van ome Piet wel naar het lof gingen. Na het lof kregen ze een stuiver van oma.

De fam van Asten is familie van familie Vromans. De vrouw van Vromans is een zusje van opa van Asten.

Na de familie van Asten werden Jan en Ria van Hoof de eigenaren. Zij gaven het de naam Kempenland. Na hen werd het een Casino met Jacques Frederichs, Hans en Ria de Wit hebben ook nog een tijd Hotel Kempenland geëxploiteerd. Toen kwam weer een nieuwe eigenaar en naam. Het werd De Kempen met eigenaar Holthuizen. Ook daarna bleef het De Kempen met Oscar en Els van der Kruis. Oscar en Els hebben de horeca beëindigd. Het is nu een bedrijfspand.

Restaurant voorheen Kings& Queen, nu Nobel.

Dorpstraat 42

Dit was het oude burgemeestershuis. Burgemeester Notte

Witte nog

woonde er. Een dochter van Notten trouwde met Justinus Vogels. Huisartsde la Geneste woonde in het doktershuis op de hoek Dorpstraat, Valkenswaardseweg. Hij was de eerste huisarts in Leende, maar hij stopte. Toen was er was geen dokter in Leende. Dokters uit Heeze en Soerendonk zorgden voor de mensen in Leende. Later kwam het echtpaar De Vocht. Janus vertelt erover, maar daar komen we nog op terug.

De Vrienden

Dorpstraat 44

In de oude eiermijn, de diepvries is café t Kruikske gekomen, daarna werd het café de Kwieb, den Trol, Joost en nu De Vrienden.